

ZGODBA O PALČKIH

Nekoč je v hišici sredi gozda v Zelenem Dolu živela preprosta družinica palčkov. Oče palček je bil mizar, mama palčica pa je bila zdravnica. V družini sta bila še dva mala palčka, Miki in Minka. Oba sta že pridno hodila v šolo, popoldne pa sta se najraje družila s prijatelji. Imela sta jih res veliko in skupaj so se najraje igrali na igrišču ali pa so raziskovali gozd.

Mikijev in Minkin oče je imel mizarško delavnico poleg domače hiške, mama pa je svoje paciente obiskovala na domovih. Življenje v Zelenem Dolu je bilo zelo mirno ..... vse do nekega dne, ko so prebivalci Zelenega Dola izvedeli novico, da se po njihovem gozdu potika zelo nevarna zver. Življenje se je postavilo na glavo. Mali palčki niso smeli več sami iz hišic, še v šolo niso smeli, da jih strašna zver ne bi pokončala. Minka in Miki sta bila zelo žalostna. Dopoldne sta se sicer zamotila z nalogami za šolo. Vestno sta opravljala vse naloge, ki jim jih je sproti s poštno sovo pošiljala učiteljica. Tako so vsi šolarji vsako jutro od učiteljice po sovi prejeli navodila za delo tistega dne. Vse naloge in zadolžitve sta vestno opravila in rešene naloge ter ostale obveznosti po sovi poslala učiteljici, da jih je pregledala. Popoldnevi pa so se jima zelo vlekli. Nista vedela, kaj bi počela. Mama in oče ju nista pustila ven in ne k prijateljem, saj sta se bala, da ju dobi zlobna zver. Nekaj dni sta Miki in Minka samo gledala v strop in se smilila sama sebi, nato pa sta se domislila, da bi lahko pomagala staršem pripraviti večerjo. In tako sta prvič res pomagala pri kuhanju. Ko so vsi skupaj pojedli večerjo, sta bila zelo ponosna nase.

Naslednje dni sta pomagala pri pripravi kosila in večerje. Domislila pa sta se še vrsto drugih aktivnosti, ki so bile varne, saj sta bila znotraj hiše. Nič več nista bila dolgočasna. V sobi sta si iz rjuh postavila šotor, po stopnicah sta si uredila tobogan, izdelovala sta vse mogoče umetnine. Vse je bilo v redu, le prijatelje sta zelo pogrešala. Tako sta jima oče in mama predlagala, da prijatelje pokličeta po telefonu in se z njima malce pogovorita. In res, ob popoldnevih sta Minka in Miki poklicala svoje prijatelje in se z njimi pogovarjala ali pa jih le pozdravila.

Tako so minevali dnevi, ki so se prevesili v tedne. V hiški sta morala biti kar dva meseca, ko je naposled v Zeleni Dol le prišla čudovita novica, da se je zlobna zver odselila in je bil gozd zopet varen. Zlobna zver namreč ni imela koga napasti. Vsi palčki so se pridno držali vseh navodil in so ostajali na varnem v hiškah, četudi jim je bilo doma dolgčas in so svoje prijatelje zelo pogrešali. Zlobna zver se je naveličala čakanja in odšla, saj je spoznala, da nihče ne bo tvegala življenja, četudi mu je v hiški dolgčas in pogreša prijatelje. Miki, Minka in ostali palčki so tako veliko pripomogli k temu, da je zver odšla.

Vabljeni k branju terapevtskih zgodb in uporabi le-teh pri sedanjem delu - v času, ko se otroci ponovno vračajo v vrte in šole. Veseli bomo vaših odzivov, sugestij in predlogov, predvsem pa zapisov o tem, kako so otroci zgodbe sprejeli.

Ko je bila nevarnost mimo, so lahko palčki zopet zapustili hiške in se začeli srečevati s prijatelji. Miki in Minka sta se tako po dolgih dveh mesecih končno srečala s svojimi prijatelji v gozdu in njihovo veselje je bilo nepopisno. Vsi so si pripovedovali, kaj se jim je v času, ko se niso videli, dogajalo. Povedali so si vse, kaj so počeli in česa novega so se naučili. Kljub temu da je bila največja nevarnost že mimo, so morali še vedno paziti, saj bi se lahko nekoč zlobna pošast vrnila.

Špela Lipanje

Vabljeni k branju terapevtskih zgodb in uporabi le-teh pri sedanjemu delu - v času, ko se otroci ponovno vračajo v vrte in šole. Veseli bomo vaših odzivov, sugestij in predlogov, predvsem pa zapisov o tem, kako so otroci zgodbe sprejeli.

info@pef.upr.si